

18 V Čukčukovem gozdu se vname prepir

Ta večer je Čukčuka zbudilo vpitje. Pod njegovo krošnjo se je očitno vnel strašen prepir. Le kdo tako vrešči in se dere? Pa ob tej uri, ko bi morale še vse poštene nočne živali spati, dnevne pa bi si tudi že zaslužile, da se zazibljejo v sanje!

Pokukal je skozi goste temne veje, ki so se upogibale v vetru, in zagledal gospo Polhovo, ki je oštevala malo veveričko.

„Kako si drzneš krasti mojo zalogo gozdnih sadežev! Povedala bom tvoji mami. Pri priči pojdem tja!“

„Gospa Polhova, ničesar vam nisem ukradla, častna beseda!“

„Kaj pa potem delaš tukaj na moji veji s polnim gobčkom, v moji shrambi pa manjka kar nekaj žira?“

Gospa Polhova ni hotela poslušati. Odhitela je do gospe Veverice in ji zatožila njeno hčerko: „... Pa še nesramna je in laže!“ „Moja veverička pa že ne laže. Lažete vi, gospa Polhova!“ „Jaz da lažem?! Ste slišali, jaz da lažem! Saj vemo, kako vzgajate svoje otroke.“ „Takšnih žalitev že ne bom prenašala!“

Zdaj se je vmešala gospa Jazbečeva: „Zakaj vpijeta, saj poštena bitja sploh ne morejo spati. Obe sta enaki. Danes vpije ena, jutri druga ... Pri lažeh je verjetno podobno. Vaši otroci pa so tako nevzgojeni in nagaživi. Saj jih nihče več ne more prenašati. Podnevi norijo veveričke, ponoči mali polhci. Kdo bi lahko spal!”

„Utihnite tam doli! Pa pravijo, da se šoje deremo! Saj vi, gospa Jazbec, prav spadate v to družino. Večno nekaj godrnjate. Kakšen čudovit mir je bil, ko ste bili pri bratu na počitnicah.”

Kmalu se je v prepir vmešalo še nekaj gozdnih prebivalcev. Zaradi peščice bukovega žira, ki je zmanjkala gospe Polhovi, je bilo kmalu sprtega pol gozda. Vsi so vpili drug preko drugega, se prerivali in na koncu vsi jezni odšli vsak v svoje domovanje. Tudi škrat je jezno godrnjal in zaloputnil bi vrata za sabo, ko bi jih imel. Tako pa je le tečno zamahnil z roko in se pokrnil čez glavo.

„Le kaj je vsem skupaj?” se je čudil Čukčuk. „Zaradi takšne malenkosti se vendar ne morejo na smrt spreti. To vendar moram preprečiti. Raziskal bom, kaj se je zgodilo, in pomiril tiste, ki so se razburili po nepotrebem.”

Odletel je do gospe Polhove, saj se je pri njej vse skupaj začelo.

„Gospa Polhova, ali vas lahko nekaj vprašam?”

„Kar daj, Čukčuk,” je slabovoljno rekla gospa Polhova.

„Kaj se je pravzaprav zgodilo?”

„Ne sprašuj me o tem, saj vidiš, da sem slabe volje. Ta neumna mala veverica misli, da si lahko vse privošči. Da lahko kar tako pride mimo in vzame, kar ni njeno.”

„Pa ste videli, gospa Polhova, da je res ona vzela vaš žir?”

„A tako, zdaj pa še ti! Torej si na njihovi strani?!”

„Na nobeni strani nisem. Rad bi le ugotovil, kaj se je zgodilo!”

„Ali morda ni dovolj očitno, kaj se je zgodilo?” je besno zacvilila, se obrnila in odhitela v svojo duplino. Za njo je v močnem vetru plapolal njen sivi rep kot bojna zastava.

„No, ta je pa lepa ... Pa pojdemo do veveričje družine.”